

Fabien Mérelle | *Arbre sentinelle*

NED

De natuur heeft altijd haar weg naar de kunst gevonden. Waar zij vroeger vooral een bron was van romantische verwondering, verschijnt zij vandaag in een ander licht – als een diep verlangen om opnieuw verbinding te maken, om ons herwonnen bewustzijn van het levende te omarmen. De tekeningen van Fabien Mérelle (°1981, Fontenay-aux-Roses) geven gehoor aan die roep. Niet als verzet, maar vanuit overgave. Zijn werk ademt natuur – niet als onderwerp, maar als oorsprong.

Zoals steeds verrast Mérelle met zijn buitengewoon fijngevoelige tekeningen, waarin realiteit en verbeelding naadloos in elkaar overvloeien. Sculpturen fungeren als verlengstukken van zijn tekeningen – fragiele wezens, half mens, half natuur.

In *Arbre sentinelle* (De Schildwachtboom), derde solotentoonstelling van de kunstenaar in de galerie, richt Mérelle zich op een verdwijnende plek in de natuur : het eiland Oléron, een klein eiland aan de Atlantische kust, waar hij samen met zijn gezin de zomers doorbrengt. Alleen de bomen zijn er nog over, stille getuigen van wat ooit was – als wachters die langzaam registreren wat verdwijnt. De plek vormt een diepe bron van inspiratie voor de kunstenaar, net als de Loire, vlakbij Tours waar hij woont. De Loire en haar getijden, waarvan de uitgestrektheid bij eb voor hem het beeld van een onbeschreven blad oproept. Zoals hij (vaak) zegt : ‘het water heeft het laatste woord’ – het eist altijd zijn plaats terug, en herinnert zo aan de kwetsbaarheid en de voortdurende verandering van het landschap.

De tentoonstelling onderzoekt het verschijnen en verdwijnen, en wat dat betekent voor de mens die zijn plek zoekt in een landschap dat voortdurend in beweging is. In verscheidene tekeningen ‘valt’ Mérelle, of doet hij alsof. Hij speelt met die val, dat *tussen twee werelden in*. Een lichaam uit evenwicht, als meegesleurd door de tijd, wat herinnert dat ook hijzelf vervaagt – net als het decor om hem heen.

Zijn sculpturen zijn een tastbare verlenging van zijn tekeningen. Breekbaar, verfijnd, stil. In zijn houten beelden gebruikt hij een pantin als model. Hij neemt het hoofd weg en zet er zijn eigen hoofd op, alsof hij zelf het lichaam wordt dat hij wil tekenen. Zo wordt de kunstenaar letterlijk deel van het werk.

De kleine sculptuur *Pyrrha* - lichaam van een meisje, hoofd van de kunstenaar - verwijst naar een mythe die hem als kind raakte : het verhaal van Pyrrha en Deucalion, de enige overlevenden van een zondvloed. Een orakel raadt hun aan ‘de beenderen van hun moeder’ achter zich te werpen. Ze begrijpen dat hun moeder de aarde is - Gaia - en dat haar beenderen stenen zijn. Wanneer ze die achter zich gooien, worden het nieuwe mensen. De steen die Pyrrha draagt, is een herinnering aan het geologische verleden, maar ook een teken van toekomst. Ze houdt hem hoog – als een vaandel.

Nieuw in deze tentoonstelling : Fabien Mérelle experimenteert met keramiek en met een techniek waarbij hij tekeningen in was dompelt. Hierin lijken landschappen vastgehouden in de tijd. De was beschermt het kwetsbare beeld en legt er tegelijk een sluier over – iets tussen bewaren en loslaten.

De boom en het water spelen een cruciale rol bij deze kunstenaar, vaak (in het werk) aanwezig door hun afwezigheid. Het water - al zie je het niet - schept een sfeer van leegte, een *vide*. Zo wordt de kijker medespeler : hij maakt deel uit van de wereld die het werk oproept, in plaats van enkel te observeren.

En de boom ? Die is reeds weg.

Kathy de Nève, octobre 2025

De tentoonstelling zal te bezichtigen zijn van 18 oktober t/m 29 november, 2025.

Voor een gedetailleerd overzicht van de werken, scan deze QR-code

